

Mikäli lukijoissa on joku joka ihmettelee aikaisempaa toimintaani niin tässä tulee selitys. Kärsin henkisestä luomisvoiman hyytymisestä, väsyin kun en saanut tekstiä natsaamaan, siten kuin olin toivonut. Luonistuyön palo vei kuitenkin voiton... eli tarinaan. 15.- Luku Nina hieroi ohimoon kuin pahemmassakin kohmelossa, syy hieronta oli siinä kuinka hän jatkaisi tutkimuksia. Tietenkin hänen pitäisi informoida esimiestään Visaa. Juodessaan mustaa kahvia hän muisti palaverin Visan kanssa, kun tämä oli kärsinyt ankarasta kohmelosta. Tarkemmin kun Niina muisteli palaveria, niin Visan vaatteista oli tullut vaniljasikarin tuoksu joka oli sekoittunut hajuveden Coco Chanelin n.o 5 tuoksuun. Jollaista käytti ainoastaan yksi henkilö, nimittäin Marketta Juntti. Nina otti toisen kupin kahvia ennen sitten tupakalle. "Jumalauta! Visa oli ollut siis tekemisissä Marketta Juntin kanssa ja hölöttänyt tälle kaiken. Siksi siis Visa oli ollut niin kiinnostunut tämän tekemisistä ja hermona kuin sätkynukke." Tarkemmin, kun Nina ajatteli tilannetta, niin asiasta voisi olla hyötyäkin, jos hän informoisi Visaa, niin se menisi oitis juoruamaan Marketalle. "Olisi siis, keksittävä jokin juoni". Mietti Nina. Aikansa mietittyään ja pari tupakkia myöhemmin Ninalla oli suunnitelma mielessä. Nina marssi takaisin sisälle, ennen suoraan Visan toimistoon. Visa katseli hetken Ninaa. — No mitä sinä, onko jotain asiaa? Kysyi Visa. —On. Kirjoita pidätysmääräys minulle, henkilöistä Keijo Korkki ja Anna Huikka! Visa oli hetken aikaa hiljaa.—Siis mitä ja minkä vuoksi? —Siksi kun kyseiset henkilöt liittyvät Johannes Juntin juttuun. —Käsittääkseni sinunhan piti tutkia uhrin varojen mahdollista väärin käyttöä. Visa totesi tuskaisesti. —Sitä minä juuri teen. Nina tyytyi sanomaan. —Hyvä on, minä kirjoitan.—Sillä edellytyksellä, että minä olen kuulusteluissa mukana. Totesi Visa, kirjoittaen samalla pidätysmääräystä antaen sen sitten Ninalle. —Tietenkin, sitä paitsi se kuuluu sinun tehtäviisi. Nina sanoi. Visan itsehillintä petti. — Saatana! tuommoisen ripakintun on turha tulla minua neuvomaan, mylvi Visa naama punaisena, paiskaten pöydällä olevia papereita lattialle. —Eikö lääkitys ole kohdallaan? Nina kysyi. —Jospa pitäisit loppupäivän vapaata ja menisit terapeutille. Nina sanoi kääntyen sitten palaten omaan toimistoonsa. Ninalle kävi entistä enemmän ilmi, että Visa oli sotkeutunut juttuun tavalla tai toisella. "Jos olisin fiksu, niin laittaisin Visan seurantaan, vaan kenet?" Nina mietti. Nina tarttui puhelimeen. —Eerika. —Nina, täällä. Kuule olisi eräs pikkujuttu? —Millainen? —Tarvitsen Kallen autoa, onnistuisiko lainaaminen vähäksi aikaa? —Odota hetki kun kysyn. Nina kuuli kuinka linjan toisessa päässä neuvoteltiin hetki. —Onnistuu, mutta miksi? Kerron myöhemmin, kiinnostaisiko lähteä varjostuskeikalle? —Muuten kyllä, mutta kun lapset... —Eikö Kalle voi katsoa niitä? —Periaatteessa kyllä, no katsotaan, en tohdi luvata mitään. —Tulkaa aseman henkilökunnan parkkipaikalle mahdollisimman pian. Nina sanoi Eerikalle, jääden sitten odottamaan nuoria. Nina toivoi salaa, ettei Visa ehtisi lähteä ennen nuorten saapumista, odotellessaan hän veti hermosavut. Seuraavat parikymmentä minuuttia oli Ninan pisimmät mitä hän oli joutunut odottamaan. Ninalta pääsi helpotuksen huokaus kun Kalle kaartoi autolla pihaan. Lapset nököttivät takapenkillä, suut mutrussa. —Entäs nuo muksut, Eerika kysyi? —Ei niitä mukaan voida ottaa, vaihtakaa turvaistuimet minun autooni. Nina totesi. Kalle teki työtä käskettyä ja otti irti turvaistuimet omasta autosta Ninan autoon. —Oletko varma, että pärjää lasten kanssa? Eerika kysyi. —Pärjään tietenkin, kunhan te pärjäätte. Eikä sitten mitään hölmöjä tekoja? Kalle totesi. —Ei tietenkään, emme ota turhia riskejä. Nina totesi väliin. Kallen saatua istuimet vaihettua, tämä halasi vielä Eerikaa, poistuen sitten paikalta. Naiset astuivat Kallen autoon odottamaan mitä oli tuleman. 15. Luku Visa oli menettänyt totaalisesti otteensa, paniikissaan hän soitti Marketalle joka neuvoi tätä tulemaan mitä pikimemmin luokseen. Visa oli napannut ulkovaatteensa ainoastaan mukaan, kiirehtiessään ulos parkkipaikalle, jossa hänen autonsa odotti. Mies ei ehtinyt juurikaan vilkuilemaan sivuille, kun käynnisti auton ja poistui sitten paikalta. —Ohhoh, olipa sillä kiire. Nina

totesi. —Tuoko on se seurattava? —Niin. —En tunne, kuka hän oikein on? —Idiootti esimieheni, Visa Koivu. —Tuoko se on? Ihmetteli Eerika. —Hän juuri, sanoi Nina seuraten Visan autoa kuin varjokulkijaa. Visa ajoi aika suruttomasti halki keskustan, välittämättä liiemmin mikä valo kulloinkin paloi. —Sehän on ihan sekopää. Eerika totesi. —Sitä juuri ja sanan varsinaisessa merkityksessä. Nina totesi. —Siis mikä juttu tämä oikein on? —Helvetin rumajuttu, Nina sanoi. Eerika katseli maisemia, sen mitä sellaisessa vauhdissa oli mahdollista katsella. —Mihin me ollaan menossa? kysyen sitten viimein. —Jollen kauheasti erehdy, niin me menemme kaupungin hienosto asuinalueelle, jossa ei asu muuta kuin rikkaita. Seurattuaan reilun puolisen tuntia Visan autoa, saapuivat he Junttien kartanon läheisyyteen. Eerika katseli kuinka Visan auto meni portista sisään. —Ajammeko mekin sisään? Eerika kysyi. —Emme, käännetään auto valmiiksi ja ajetaan bussipysäkillä odottamaan mitä tuleman pitää. Mikäli Ninan laskelmat pitäisi paikkansa, aivan kohta kartanolta poistuisi kaksi autoa, Visan auto sekä Marketta Jutin auto. —Vedetään tupakat rauhassa, tässä voi mennä hetki. —Voitko kertoa nyt, mikä juttu tämä oikein on. Nina imi tupakkia voimakkaasti, kertoen sitten pääpiirteittään jutun vaiheita. Eerika huokaisi syvään, ihmetellen samalla tilannetta. —Eihän tuommoinen voi olla mahdollista? Eerika ihmetteli. —Niin se vaan on. Tosiasiat puhuvat puolestaan, Nina sanoi. —Kauanko tässä menee? —En osaa varmuudella sanoa, mutta veikkaan että pari, kolme tuntia ehkä. 16. Luku —Mikä on ollut pisin kyttäyskeikka jonka olet tehnyt? Kysyi Eerika Ninalta, kun varjostuksen kolmas tunti alkoi. —Pari vuorokautta, Nina totesi. —Koko sen aikaako olit yksin? —Niin, tietenkin vaihdoin vahtivuoroa välillä. Mikäli sinua väsyttää niin voit ottaa tirsat, herätän sitten kun tapahtuu jotain. —Ei minua nukuta. Samalla hetkellä auton valot välähti taustapeilissä. Nina kirjasi tapahtuman ylös sekä kellonajan ja rekisterinumeron. —Se oli Visan auto, ei seurata sitä, vaan odotetaan kärsivällisesti. Mikäli veikkaukseni osuu kohdalleen, niin kohta tulee toinen auto jota seuraamme. —Pahastuuko Kalle jos poltan autossa? Nina kysyi. —Eikä mitä, polttaahan se itsekin. Eerika vastasi. Nina vilkaisi kelloa joka näytti kello kahdeksaatoista. —Kauanko pystyt olemaan? —Kalle menee kymmeneen huomenna töihin, aamu yhdeksään ainakin. Eerika totesi. —Uskon, että tilanne selviää sitä ennen. Nina katseli peileistä taaksepäin huomaten samalla kuinka tumma auto lähestyi, melko kovaa vauhtia. —Kappas vain, saaliimme taitaa mennä juuri ohitsemme. Naiset katseli kuinka iso Audia A8 kiiti melko reipasta vauhtia ohitse. —Sehän ajoi ylinopeutta. Eerika sanoi. —Aika reipasta vielä, partio jos tulisi vastaan niin kortti pois ja oitis. —Eikö pitäisi tehdä ilmoitus? —Ei tässä tilanteessa, koska kyseessä on isompi juttu kuin ylinopeus. Nina totesi ja käynnisti oman autonsa ja survaisi oikean jalan lattiaan. Auto niiasi lievästi, kun renkaat pureutuivat asfalttiin, auton ampaistessa liikkeelle. —Joudun hieman ajamaan lujempaa, ettei saalis vaan karkaa. Nina totesi. —Tämmöistäkö tämä aina on? Eerika tiedusteli. —Ei suinkaan, yleensä huomattavasti paljon rauhallisempaa. Nyt on poikkeus tapaus. —Otanko rekkarin ylös? —Ei tarvitse, tiedän auton ja kuljettajan myös. —Ai niinkö, kuka hän on? —Hän on Marketta Juntti, kuolleen miehen leski. —No mutta, mihin hänellä noin tulen palava kiire? —Jollen pahasti erehdy, niin hiljentämään pari jutunkannalta merkittävää henkilöä. —Älä ihmeessä, oletko aivan varma? —Toivon olevani väärässä, mutta pelkään pahoin olevani oikeassa. Nina sanoi. Nina tumpasi savukkeen tuhkikseen, keskittyen sitten edellä olevan auton seuraamiseen. He olivat tulleet kaupungin keskustaan. Marketta ajoi autonsa parkkitaloon, Ninan seuratessa kannoilla, kuitenkin niin että Marketta ei huomannut mitään. Nina oli saanut autonsa parkkiin hieman taemmaksi, säilyttäen kuitenkin näköyhteyden. Nina ja Eerika katselivat kuinka nainen otti litteänsalkun auton takakontista. Nina kokeili takkinsa vasemmanpuoleista kainaloa ja otti sitten kotelosta Glock 17 virka-aseensa, tarkistaen, että kaikki oli ok. Eerika katsoi Ninaa kasvoihin

joka katsoi vakavana asettaan ja sitten Eerikaa. —Varmuuden vuoksi, tahdotko jäädä autoon odottamaan? Vai... —En missään nimessä, tulen mukaasi. Totesi Eerika varmana. —Hyvä on, mutta ei sitten typeriä juttuja, ja teet juuri niin kuin sanon onko selvä? Eerika nyökkäsi myöntymisen merkiksi, kun Nina oli pannut virka-aseensa takaisin koteloonsa. —Mennään! Sanoi Nina äänensävyllä jollaista Eerika ei ollut koskaan aiemmin kuullut. Marketta kulki määrätietoisesti eteenpäin, korkeakorkoiset saappaat löivät rytmiä asvalttiin, Ninan ja Eerikan seuratessa tätä kannoilla. Välillä nainen pysähtyi katsellen ympärilleen, sytyttäen samalla pikkusikarin palamaan. Nainen meni eräälle sivukadulle, tullen viimein hieman nuhruisen kapakan eteen. Marketta seisahtui ulko-oven eteen katsoen taakseen. Aivan kuin katsoakseen seurasiko joku häntä, puikahtaen sitten sisään. Ninan pahin pelko osoittautui todeksi, kun tämä pysähtyi jonkin matkan päähän kapakasta. —Mitä nyt tehdään? Eerika kysyi. Nina sytytti tupakan, katsoen kapakan suuntaan, miettien samalla tilannetta. —Nainen jota seurasimme, tuntee minut ja se on huono juttu tässä tilanteessa. Nina sanoi. —Minua hän ei tunne, Eerika sanoi. —Mitä ajat takaa? —Minä menen sisään, kerrot vaan mitä pitää tehdä. —Liian vaarallista, sitä paitsi epäilen naista surmateosta. —Osaan pitää huolen itsestäni. Eerika sanoi. —Oletko varma asiasta? Nina kysyi. —Olen, täysin varma. Sano vaan mitä pitää tehdä. —Hyvä on, kuuntele tarkkaan annan sinulle oman puhelimeni mukaan. Kun menet sisään, mene vessaan, kytke puhelin soittamaan minun työpuhelimeeni ja kytke kaiutintoiminto päälle. Hakeudu huomaamatta naisen läheisyyteen ja yritä niin, että puhelin ottaa naisen keskustelut. Ymmärsitkö? —Helppoa kuin heinänteko, Eerika sanoi. —Mikäli tulee kuumat paikat, tulet heti ulos. Selvä? —Tämä selvä. Eerika totesi, kääntyen sitten. Nina katseli Eerikan perään. Hän ei olisi laittanut Eerikaa asialle, jos olisi ollut jokin toinen mahdollisuus, vaan ei ollut.